

Den flotte trappesten med dens svungne inskription var for fristende til at få ligge i fred, da man begyndte nedrivningen af husene i Algade 55, og det er jo let forståeligt.

Nedsænket i fortovet foran den tidligere grønhandeli i Algade 55 lå den store trappesten af udsøgt granit af mærket »TORVEHALL«. Da man ville hæve den for at føre den til »den gamle By« i Århus, havde der allerede været en Liebhaber tilstede og fjernet stenen. Der var blot et hul i jorden og spor af den til lejligheden anvendte trillebør at øjne. Mysteriet kan følgerigt kun løses ved, at nogen observerer en trappesten med »TORVEHALL« indgraveret i granitten foran huset hos den pågældende »Liebhaver«. Man bedes derfor være vågen og observant, når man fremover bestiger trappestene...

Erik Kjersgaard, museumsdirektør for »Den gamle By« i Århus, kastede vrage på både bygninger og smedieværksted i Algade 55, men den famøse trappesten havde mere end faldet i nåde for hans granskende blik. Han savner den endnu dybere.

Artiklens forfatter, Helge Borre, vil med glæde modtage meddelelser om, hvor den bortkørte trappesten måtte være anbragt. Han savner den dybt.

Mysteriet i Algade 55 i Roskilde:

Frækt tyveri på åben gade

Antik trappesten næsten sporeløst forsvundet

For nyligt sank den lille ejendom Algade 55, af nogle kaldet »Jordbærrhuset« i grus - ubarmhjertigt væltet omkuld af en stor entreprenørsmaskine.

Der skal nok have været en del Roskildefolk, som har følt vemod i forbindelse med ødelæggelsen (der findes jo i forvejen ikke for mange ældre bygnere her i byen), og undertegnede skal da også beredvilligt medgive, at jeg følte noget af et stik i hjertet ved synet af eksekutionen.

Hvorfor, vil man måske spørge, undgik du så ikke at blive stukket ved blot at lade huset blive stående.

Ærlig talt, skal vi ikke være enige om, at lilleputten langtfra kom til sin ret på stedet hvor den lå, trykket og indeklemt som den var mellem to store husblokke.

Dog har der, navnlig fra museets side, været udfoldet ihærdige forsøg på at få ejendommen fredet, men fra Fredningsstyrelsen blev der, efter grundig besigtigelse af bygningerne, afgivet resolution gående ud på, at disse ikke havde tilstrækkelig arkitektonisk eller kulturhistorisk værdi til at kunne motivere en fredning.

I fuld overensstemmelse mellem museum og kommune blev der herefter fra

sidstnævnte givet tilladelse til, at nedrivning kunne finde sted, idet man dog udtalte ønske om at måtte flytte den bagved liggende næsten 200-årige smedie sten, med henblik på at finde et egnet sted i byen, for dér at lade den gamle værkstedsbygning genopstå som en anden Fugl Fønix af asken.

At ejeren hjertens gerne gav sin tilladelse hertil, var da en selvfølge.

Imidlertid er der vist noget om, at riget (læs kommunen) p.t. fattes penge, hvorfor det ellers så rosværdige initiativ viste sig at være for stor en mundfuld til at kunne fordøjes.

Men endnu en gang skal bystemet roses for at kunne hitte på.

Efter at have talt skillingerne i den slunkne kommunekasse henvendte man sig til købstadsmuseet »Den gamle By« i Århus, til hvem tilbuddet m.h.t. smediens genopståen blev videregivet.

Med selveste museumsdirektør Erik Kjersgaard i spidsen for en delegation, som var taget til Roskilde i samme anledning, mødte man så op for at tage rariteten i øjesyn, og efter en ti-melgang beskuelse blev der givet udtryk for interesse i erhvervelsen - dog skulle de herrer først hjem til hoved-

landet for at drøfte mulighederne for omplantningen til »Den gamle By«.

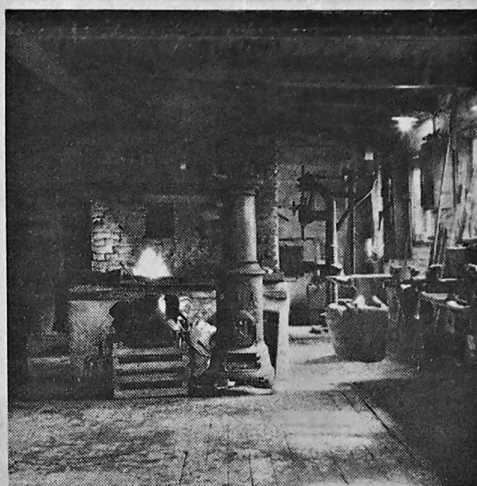
Desværre, må man vel sige, kom der besked tilbage, at det ikke ville være muligt at få passet bygningen ind i puslespillet, som det blev kaldt, derovre.

Under sin vimsen omkring derhenne i Algade 55, såvel inde som ude, var der især et enkelt objekt, som i høj grad havde tiltrukket sig Kjersgaards blik, og der kan vist ligefrem tales om kærlighed ved første øjekast.

Genstanden for hans bevågenhed drejede sig ganske enkelt om en trappesten, som lå nedsænket i og på højde med fortovet ud for det sted, hvor der indtil for godt et årstid siden havde været indgang til den daværende grøntforretning, som vel har affødt husets kæle-navn.

Det, der virkede så fascinerende på museumsdirektøren var, at der i stenen, som sikkert har ligget på stedet i et sekstid eller mere, var indhygget navnet TORVEHALL, og at denne inskription bar tydelige spor af de mange års slitage. - Efter sigende har huset i sin tid fungeret som beverding, og det er da tænkeligt, at navnet stammer herfra.

Den stien ville han under alle omstændigheder »sætte sig på«, og jeg tror, at han i

Smedien, som Erik Kjersgaard fik tilbudt til genopførelse i »Den gamle By« i Århus, fik tommelen nedad på samme måde som huset ud til Algade. Det endte i en sky af murbrokker og støv.

Roskildes museumsfolk havde rigtignok ønsket sig denne gamle smedie genrejst i Roskilde, men kommunen fattes penge, så det blev med drømmen, men heller ikke »Den gamle By« i Århus takkede ja til tilbuddet. Der ville man kun have en trappesten, men den er åbenbart indtil videre bevaret for Roskilde - om end i det gedulgte.

vi dog glemte at tage højde for, nemlig, at der åbenbart eksisterer tyvekægte, der har røveri af trappesten som speciale.

Herom belærtes man imidlertid, da nedrivningsfolkene andendags morgen kørte grabben i stilling, parat til at omfavne og fjerne museumsgenstanden - et aflangt og firkantet hul i jorden afslørede, at ulejligheden hermed kunne spares.

Det havde nattens ransmænd, hvis trillebør havde afsat tydelige mærker efter sig, sørget for.

Det er dårligt nok til at vide, om man skal le eller græde, men jeg, som føler en slags ansvar for det ske-te, er nu mest tilbøjelig til det sidste, og derfor er det, at der på denne måde rettes

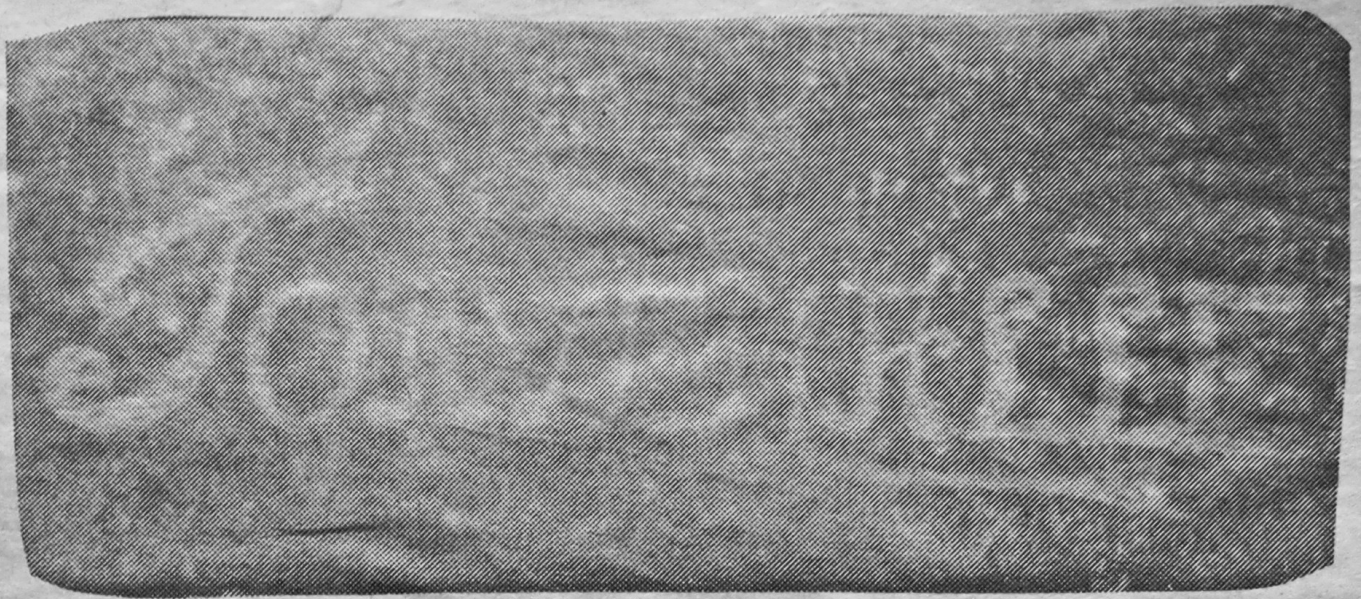
en appel til dette blads læsere om at være behjælpelig med at gøre et forsøg på at opklare den højt ejendommelige tyverisag.

Det kunne jo dog være, at en eller anden tilfældigvis »faldt over« en trappesten med den nævnte indskrift.

Tyvne, for der har givetvis været flere om operationen, ville derved få anledning til at lette deres sikkert »tunge« samvittighed, og fra mit hjerte ville der unægteligt falde en sten.

Som dusør tror jeg på bygherrens vegne at turde love opførelse af en bygning på adressen Algade 55, som vil vise sig at blive en værdig afløser af det hedengangne jordbærrhus.

Helge Borre

Trappestens- mysteriet i Roskilde er opklaret

*Hr. Kjergaards savnede antikvitet
opdaget ved en tilfældighed*

Sidste onsdag kunne vi i **roskilde•egnen** fortælle historien om, hvordan en stærkt eftertragtet trappesten i udsøgt granit af mærket »Torvehalle« lod sig bortføre i natten mulm og mørke. Den dramatiske beretning mundede ud i, at såvel dens indehaver, der havde foræret den bort til »Den gamle By« i Århus, som modtageren, museumsdirektør Erik Kjergaard,

savnede netop dette stykke ædle bjergart meget inderligt. Det var pisssst væk.

Men så faldt det sig heldigt, at et af vore bysbørn så sig nødsaget til at hidkalde ordensmagten i en anledning, der dybest set ikke kommer vor historie ved. Mens vor medborger fremlagde sin sag for de tililende ordenshåndvævere, gjorde en af betjentene en højst usædvanlig opdagelse.

Prangende som den mest iøjnefaldende, neonbøjede Coca-Cola-reklame på Broadway i New York stod det efterlyste stykke smukt forbejdede granit og funkede i mandens have. Med en Sherlock Holmes' skarpsindighed konkluderede vor ordenshåndhæver, at »Det store Roskilde-Mysterie om den bortkomne trappesten fra Algade 55« dermed var opklaret.

Helge Borre, manden, der rapporterede trappestenens forsvinden i **roskilde•egnen** i sidste uge, er glad, Erik Kjergaard antages også for at være godt tilfreds, om end ikke med vejret, så for at få den meget omtalte sten tilvejebragt, og politiet kan glæde sig over en hurtig opklaring af en ellers uløselig gåde, der med lidt snilde, held og årvågenhed tilfældigvis endte i fryd og gammen. Og vi blev forskånet for en sommer-føljeton, der ville have optaget megen plads og opmærksomhed, hvis den altså ikke havde fået sådan en brat afslutning.

YAN